

Jak mōj fater łostoł jejgram

Joł je Diana ze Brożca. To łokropnie fajnoł wiejś, dołokoła sō lasy. Łōny se nazywajō Fazanica, Mosacz i Borecki abo Biołynia- jak chto woli.

Ło Mosaczu dužo ludzi juź słyszało, bo tam niedołwno najsi chopi zrobili tako waźnō rzecz- poszukali z naszi biskupa Alfōnsa źrōdełka i naszykowali miejscy na wypoczynek i stoi kapliczka i robiymy majandachty. Jak kedy bajecie u nołs, to tam musicie wdepnōńc. Mosacz se nazywoł, bo bezmajś to łod słowa mos, moch, że to je mokri, a w naszi lejsie je gynał mokro.

We Fazanici tyź je fajnie, ale kedyjś było lepsi, bo stoła tam piynknoł lejśniczōwka, ale jō szpryjgli, joł jy nie pamiyntō. Fazanica se nazywoł, bo dołwno tymu tam napujściyli fazanōw loł grofōw, co by mieli co szczyłać. Ta fazanica dojś dugo służyła, ale tera fazanōw je niewiela.

Borecki je w kiyrunku na malutkō wiejś Borek, za to las je wielki, a tam bez wojna leciały bomby i we lejsie je dužo lejōw.

Po tich wszystkich lasach lołtoł mōj papa.

Bo joł chciałach wom tu łopowiedzieć, jak mōj fater zostoł jejgram. A było to tak...

Mōj fater zwiy se Rōmek i je dojś modi. Jak bōł małi, dužo czasu przebywoł ze swoji papō. Tyn łajziōł do lasa ze swoji Rōmeczka, bo było niedaleko. Dužo mu rozprawioł ło przirodzie, to były nołlepszy lekcjy. Ale ołpa, to czowiek, co łokropnie czansto robiōł szpas. Kedyjś nabroł mojygo papa- padoł mu, że jak chce upolować zajōnca, mujsi w lejsie na dojś wielich kamiyniach nasypać pieprzu. Łocyganiōł go, że przidō zajōncy, bano wōniać tyn pieprz i zagōniō se, żeby kichnōńc. A jak kichnō, walnō gowō w kamiyń i padnō. Tak leko można przisć do zajōncōw. I mōj papa uwierzōł. Na drugi dziyń zniknōł wszystek fefer z kuchniy, a ze gōrkōw wywandrowały wszysky graniczniołki. I co... Opa se śmioł, a Rōmek łajziōł do lasa łokropnie dugo i sprawdzoł, czy tam co nie kiptō w lejsie. Nic nie kiptō...

Jednak zawsze papa godoł, wszysko prziszło samo łod siebie. Łod małygo całi

czas interesował se wszystkim, co żyje- łod strōmōf, przez chrobajstwo, do bele jakich zwierzōnt. Jak miōł 5 łōłt i wybrznōł na kole z chałupy rano, to na wieczōr go całōł familia szukała, a łōn w lejsie, bo kaj by tysz mōg być. A i tak go żōłdyn nie znōłł. Jego ołma szukała go po wsi, myjśłała, że go w jaki hulici przidybie, ale na nic to se zdało. Jak se zećmiyło, sōm przijechoł, a larma w dōma było fol. I tak było durch- jak miōł czas, to siedzioł w lejsie. W dōma to samo- cichtowoł bele jaky stworzynia- szczury, myszy, fazany, kanarki, świnki morsky i co jyno innygo było myjglic. Jak znōłł jaky pokalyczōny zwierza, to go łopatrywōł. Kedyjs tak uratowoł sowa. I tak całi czas. Bez zima zajś z chałupy broł sanki i pakowoł na niy siano, zboży. Co po kryjōmu wyniōs, wywōczōł do lasa i futrować jechoł. Jak go ołpa dopołł, to zajś było larmo, ale to i tak nie pomogło.

Jak fater bōł już wiynkszi, to przez fesztra se załatwioł, że baję mog łajzić na gon do nagonki. No i tysz tak było. Ołpa bōł nierōłł, ale nic nie poradziōł. Papa nie rołs prziszōł mokri jak szczur, bo kajś wlecioł do krzipopy abo prziszōł zmaźniōni jak cep. Galołty i jakly były durch zmazany abo potargany. Ołma se starała, co z niygo wyrojśnie. Jak tam łajziōł, to poznołwoł całi czas chopōf, co już jejgrowali i to zaś mōg z inszymi jechać fazany, sarny abo dziki pofutrować. Rołł bōł nade wszystko, jak mōg na ambona se siednōńć abo poczimać flynta łod kogojs.

I tak se zaczęło na całygo. Jak piyrski rołz weWilija foter boł na gonie, a potyn jeszcze w silwestra tysz, to nie chcielibyjsie słyszeć, ile kisz tygo było larma a sfady w chałupie. I tak było co rok. Moja muter niekedy go pierōniyła, kaj to łajzi we Wilijō, jak mały dzieci w chałupie i cza wieczera szykować, a łōn na to, że nie chce siedzieć dōma i zawōłdzać. Wszysky ty larma fater jakojs szcimoł.

Tak minyło pietnołście łōłt gymżynia po tich polach i lasach. Papa zapisōł se na staż do koła, żeby mōg tyż być tim jejgram. Łod tygo czasu stawioł ambōny, to futerkastly, sōł wywojziōł, futrowōł, nołprzōd jeszcze mujsioł se tyn futer naszykować abo go dostōł z ferajnu. I tysz se tak stało- jak minōł staż, to poszōł na egzamin i tysz go zdol za piyrski raz. Wtedy to już było siyła uciechy. Łōn już je tera jejgra połnō gambō. Jak przijedzie z roboty, pościskoł se z nami, bo moł cztyri baby dōma, i fru do lasa. Nawet mama se przizwyczyła i dała pokōj, już nie przezywoł. Rozumiy, że to je pasja i nie cza z ti walczyć.

Bo, jak to moj foter godoł, prawdziwym jejgram nie idzie być łod zachcianki, cza se z tim urodzić. To nie je tak jak se ludzie myjśło, że fesztry jyno jeżdżō i szczyłajō w ti lejsie. Wjynci razi cza jechać cojś robić, niż na polowaniy. A wiela kasy na to idzie, to fater se ani nie chce pochwołić. Ale jak baji Św. Hubert cojś dobrygo pojśle w nagroda za dobro robota jego rycerzi, no to se to biere.

I tak to wszystko wyglondoł. Joł tysz se ti wszyscy interesuja, poradza łodrōżniać jajca łod niechtorich ptołkōw, futruja jy, bo mōmy nieco dōma-przepiōrki, cwergi, perliczki, ale co baje dali, to nie wia. Obejrzymy, to wszystko musi samo przyjść, to je pasja, a nie zachcianka.

Na kōniec mōj fater, joł i wszyscy jejgry przesyłajō serdeczny **Darz Bór!**